

1

La sorpresa

La senyora Rachel Lynde vivia a la carretera principal d'**Avonlea**, un petit poble de l'illa del Príncep Eduard, al Canadà.

Una tarda de principis de juny va veure passar per allà el seu veí, en Matthew Cuthbert.

Li va estranyar, perquè era un home tímid i solitari que no sortia de casa gairebé mai.

Però aquell dia conduïa la **calessa** amb l'euga, cosa que significava que anava lluny d'Avonlea.

La senyora Rachel va deduir que devia tractar-se d'un assumpte força important.

Avonlea no és un lloc real, l'autora va posar aquest nom al poble on passa la novel·la.

Una **calessa** és un carruatge de dues rodes tirat per un o dos cavalls.

I per saber què podia ser, va decidir anar a casa els Cuthbert.

Els germans Cuthbert, Matthew i Marilla, vivien en una granja anomenada Teules Verdes. Era un lloc tranquil. Quedava una mica apartat de la carretera principal, on hi havia les altres cases d'Avonlea.

Quan la senyora Rachel Lynde va arribar a Teules Verdes, va trobar la Marilla Cuthbert **fent mitja**. Era una dona alta i prima, sense corbes. Tenia els cabells foscos amb alguns fils grisos i sempre els duia recollits en un petit monyo.

—Que et trobes malament, Marilla? —va preguntar la senyora Linde—. He vist sortir en Matthew i he pensat que potser anava a buscar al metge.

—No, no. Estic molt bé, Rachel, gràcies. En Matthew ha anat a l'estació de Bright River. Esperem un nen d'un orfenat de **Nova Escòcia**.

La senyora Lynde va quedar-se muda de la impressió.

—Com? Ho dius de debò, Marilla? —va preguntar quan va recuperar-se de la impressió.

Fer mitja

significa teixir amb dues agulles llargues una peça de vestir: un jersei, una bufanda...

Nova Escòcia

és una província marítima del Canadà, com l'illa del Príncep Eduard. Totes dues són a la costa de l'oceà Atlàntic.

—I tant! La senyora Spencer ens va visitar per Nadal, i ens va explicar que acolliria una nena òrfena. En Matthew i jo vam estar-hi pensant. Un noi de l'orfenat podria ajudar-nos molt amb les feines de la granja.

—Però, què dius ara?

—En Matthew es fa gran. Ja en té 60, saps? Tot sol no pot ocupar-se de la granja. Així que vam dir al germà de la senyora Spencer que li digués d'enviar-nos un nen de l'orfenat. Avui hem rebut un **telegrama** d'ella. Diu que ens deixarà el noi a l'estació de Bright River.

—M'estàs dient, Marilla, que deixaràs entrar a casa teva una criatura de qui no en saps res? I si cala foc a la granja? Vaig llegir al diari que un matrimoni de l'oest de l'illa va acollir un orfe i que els va incendiar la casa la primera nit.

—Reconec que és arriscat, Rachel. Jo mateixa tenia dubtes. Però en Matthew em va convèncer. I perills n'hi ha en gairebé tot el que fem...

—Tu mateixa, Marilla. Però després no diguis que no et vaig advertir, si crema Teules Verdes

Quan encara no hi havia telèfons a les cases, el **telegrama** s'utilitzava per enviar missatges de text urgents, perquè eren molt més ràpids que les cartes.

o si tira verí al pou. Sé d'un cas en què una òrfena va fer-ho i va morir tota la família.

—Però nosaltres no acollim cap nena.
No serveixen per treballar en una granja.

Mentrestant, en Matthew Cuthbert seguia el seu camí. Era un home de cabells grisos, espatlles corbades i barba de color castany. Tenia un caràcter reservat i tímid, sobretot amb les dones. Menys la Marilla i la Rachel, totes li feien por.

Quan va arribar a l'estació, a l'andana només hi havia una nena asseguda sobre un munt de bigues. En Matthew va passar de llarg sense mirar-la i va entrar a la sala d'espera.

—Han deixat una nena per a vostè —va dir el cap d'estació en veure'l—. És aquella que està asseguda a les bigues.

No ha volgut entrar aquí. M'ha dit que preferia quedar-se fora perquè «hi ha més espai per a la imaginació».

—Jo he vingut a recollir un noi —va respondre en Matthew, una mica atabalat—. L'ha portat la senyora Spencer.

—Doncs quan ha baixat del tren duia aquesta noieta.
M'ha dit que vostè i la seva germana l'acollirien.
Pregunti-li a ella, a veure si sap què ha pogut passar.

La nena havia estat observant en Matthew
des que l'havia vist.

Tenia uns 11 anys, i duia un vestit de llana gris
molt lleig.

Sota el barret marró destenyit li sortien dues trenes
pèl-roges. La seva cara era petita, prima i blanca, amb
moltes pigues.

I els ulls eren entre verds i grisos, depenent de la llum.

Quan va veure que l'home venia a buscar-la,
va posar-se dreta, va agafar una maleta petita i vella,
i li va estendre una mà.

—Suposo que vostè és Matthew Cuthbert, de Teules
Verdes. M'alegro de veure'l. Tenia por que no vingués.
Havia decidit que si no venia, passaria la nit
enfilada dalt d'aquell cirerer. Seria maco, veritat?
Podria imaginar que soc en una casa de marbre.

En Matthew va ser incapaç de dir-li que
hi havia un error.

Va decidir que la duria a casa
i que fos la Marilla qui l'hi digués.

—Sento haver arribat tard —va dir amb timidesa—.
Vine, dóna'm la bossa.

—No cal. Puc dur-la jo, no pesa.
Uf, em sembla meravellós anar a viure a casa seva
i formar part de la seva família.
Mai no he tingut una família de debò.
A l'orfenat només hi he estat quatre mesos,
però n'he tingut prou.
Hi ha tan poc espai per a la imaginació allà!

Quan ja eren a la calessa,
la nena va treure la mà i va trencar una branca
de prunera que fregava el costat del carruatge.

—Que bonic aquest arbre tot blanc i ple de flors!
Em fa pensar en una núvia.
M'agradaria tenir un vestit blanc algun dia...
Abans, al tren, m'he imaginat que duia un vestit preciós
en comptes d'aquest que porto tan horrible.

Ui, aquests camins són tan vermells!
He preguntat a la senyora Spencer per què eren tan
vermells, i m'ha dit que no ho sabia. I que no li fes més
preguntes. Però, com has de saber les coses, llavors?
Vostè sap, per què són tan vermells?

—Jo..., no ho sé—va fer en Matthew.

—Oh! Veig que aquest és el lloc més florit del món.
Estic tan feliç de venir a viure aquí. Que xerro massa,
potser? La gent sempre m'ho diu. Si m'ho demana, callo.

En Matthew es divertia i això el va sorprendre.
No esperava que li agradés la companyia d'una nena.

—No cal, digues el que vulguis.

—De debò? Me n'alegro tant.
Sé que vostè i jo ens entendrem.
La senyora Spencer m'ha dit que viuen a Teules
Verdes.
Diu que hi ha arbres tot al voltant,
i encara m'he posat més contenta. M'encanten
els arbres.
Que hi ha algun rierol prop de Teules Verdes?

—Bé, sí, n'hi ha un, molt a la vora de casa.

—Fantàstic! Un dels meus somnis és viure prop
d'un rierol. Ara podria ser feliç del tot si no fos
pel color pèl-roig dels meus cabells. Tenir pigues
i els ulls verds no m'importa. Puc imaginar que tinc
un altre color de pell i d'ulls, però no em sé imaginar
els cabells de cap altre color.

En aquell moment van entrar a un tram de camí cobert per les branques florides d'unes pomeres. Sota les fulles es reflectia la llum de la posta de sol. Aquella bellesa va fer emmudir la nena.

—Senyor Cuthbert —va murmurar a la fi—, què era aquell lloc blanc?

—Li diem l'Avinguda. És un lloc molt bonic.

— Bonic? No sembla la paraula justa. Oh, era meravellós.

Li haurien de dir, a veure... el Camí Blanc de les Delícies.

Van seguir endavant fins arribar a un petit estany amb un pont al mig.

Un **estanyol** és un estany petit, una massa d'aigua menys extensa que un llac.

—Aquest és l'**estanyol** Barry —va dir en Matthew.

—Ai, aquest nom tampoc m'agrada. Li diré, a veure... el llac d'Aigües Brillants. Per què li diuen l'estanyol Barry?

—Suposo que perquè el senyor Barry viu allà dalt, en aquella casa.

—Que té cap filla de la meva edat aquest senyor?

—En té una d'uns 11 anys. Es diu Diana.

—Ooooh!!!! Quin nom tan perfecte!

Ui, ja som al pont. Mentre el creuem, miraré enrere.

Bona nit, estimat llac d'Aigües Brillants!

Sempre dic bona nit a les coses que estimo.

—Ara ja som prop de casa. Teules Verdes és a...

—No, no m'ho digui. Deixi que ho endevini.

Davant seu es veia la costa amb tot de granges
escampades. Els ulls de la nena van aturar-se en una,
apartada del camí i prop dels boscos.

—És aquella, oi?

Així que l'he vista, he sentit que allà era casa meva.

En Matthew va sentir-se molt incòmode.

No volia que la il·lusió de la nena s'apagués.